

Helmut Kohl fájó hiánya

2024 augusztus 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

A legendás kancellárral még lehetett tárgyalni, ellentétben az er?szakos globális elittel.

Nézzünk egy kicsit vissza az unió történetében, hogy megértsük: miért is olyan fontos és nagy dolog az, hogy Orbán Viktor kezdeményezésére létrejött a Patrióták Európáért új európai parlamenti frakció.

Ott kezdem, hogy 1985. januártól Jacques Delors francia szocialista politikus lett az Európai Bizottság elnöke, s ezzel új korszak kezd?dött a közösség életében. Delors, a francia szocialista politikus ugyanis meggy?z?déses föderalista volt, aki kezdett?l fogva arra törekedett, hogy a globalista „alapító atya”, a Jean Monnet-i nemzetek feletti intézmények er?södjenek meg a kormányközi szervezetek kárára, s ebben különösen fontos szerepet szánt az általa vezetett bizottságnak. Öt évvel hivatalba lépése után, 1990 januárjában már úgy fogalmazott, hogy a közösségnek közös külpolitikára van szüksége, a bizottságnak pedig közösségi végrehajtó hatalommá (európai kormánnyá) kell válnia, s meg kell valósítani a teljes föderációt. Delors szerint ezt diktálja a római szerz?dés és az alapító atyák szándéka is. (Utóbbiban sajnos igaza volt.) Célul t?zte ki, hogy Európa a millennium évében valódi föderációként m?ködjön.

Az európai nagyipar vezet?i, illetve közvetetten a globális gazdasági és pénzügyi elit az egységes piac bevezetését szorgalmazta a közösségen belül – jól felfogott gazdasági és profitérdekeiknek megfelel?en. Ennek érdekében 1983-ban létrehozták a Gyáriparosok Európai Kerekasztalát, amely kiemelked?en er?s lobbiszervezet, s a mai napig komoly, sokszor dönt? befolyást gyakorol a bizottságra és áttételesen az egész unió döntéshozatali folyamatára.

A kerekasztal tervezetet készített el az egységes piac létrehozásáról, sokak szerint nem kis nyomást gyakorolva Delorsra, aki a kés?bbiekben az egységes piac tervének szimbólumává vált. Éppen a kerekasztalban is megjelen? globális gazdasági körök indították el – a bizottságon keresztül – a közösséget a gazdasági és politikai unió irányába, s e folyamat emblematikus alakjává vált Jacques Delors.

Nem véletlen tehát, hogy 1986-ban megszületett az egységes európai okmány, amely föderalista célokat fogalmazott meg. A dokumentum célul t?zte ki az egységes közös piac bevezetését, méghozzá 1992. december 31-i dátummal. Itt fogalmazódott meg el?ször az áruk, szolgáltatások, személyek és a t?ke szabad áramlásának elve, amelyek azután az 1992-es maastrichti szerz?désben és az akkor létrejöv? Európai Unióban öltöttek testet.

A nyolcvanas évek vége, a kilencvenes évek eleje gyökeres fordulatot hozott az immáron tizenkettek történetében: a Szovjetunió elveszítette a hidegháborút, a közép- és kelet-európai csatlós országok felszabadultak a kommunizmus köteléke alól, 1989. november 9-én leomlott a berlini fal, s napirendre került a német egység kérdése. A tizenkettek ebben a megváltozott politikai környezetben úgy vélték, hogy Európa politikai alapú megszilárdítására van szükség, a demokratizálódó közép- és kelet-európai országoknak pedig esélyt kell adni a közösséghez való csatlakozásra. Ehhez viszont az kell, hogy egységes politikai entitásként lépjenek fel.

Ismét el?térbe került tehát a kérdés, ami már negyven éve megosztotta az európai közösséget: megmaradjanak a gazdasági együttm?ködés, illetve egységesülés talaján, miként 1957-t?l idáig tették, vagy induljanak el a politikai föderáció irányába.

Delors, a bizottság elnöke az új kihívásra Hollandiával karöltve az er?sebb integrációt és a föderális átalakulást követelte, ám ezek a gazdasági közösségen túllép? politikai elképzelései megtörtek a britek, a franciák és a németek ellenállásán. Külön történet azonban a briteké: Margaret Thatcher a brit hagyományoknak megfelel?en a nemzeti szuverenitás, a közösségen belüli önállóság és függetlenség talaján maradt, s mereven elzárkózott Jacques Delors vad föderalista ötleteit?l.

Ezzel szemben Helmut Kohl német kancellár és Francois Mitterrand francia elnök konstruktív utat választott: 1990 áprilisában közös nyilatkozatot adtak ki, amelyben felszólították a tagállamokat, hogy tegyenek meg mindent egy politikai unió létrehozása érdekében.

A felszólítást cselekvés követte, és ismét bebizonyosodott, hogy a közösség sorsa dönt?en a franciák és a németek szándékán és megegyezésein múlik (a mai napig ez a helyzet áll fenn az unióban), a többi állam hozzájuk igazodik, cselekvéseiket hozzájuk képest határozzák meg. Kivételt jelentettek és jelentenek a britek a maguk különutasságukkal, amely azonban egyben a nemzeti szuverenitás védelmezését is jelenti: Thatcher mereven elzárkózott a politikai unió gondolatától is, ám ez az álláspontja soknak bizonyult a brit belpolitikai térben is, így egyebek mellett ez is hozzájárulhatott ahhoz, hogy 1990 végén lemondásra kényszerült.

A végeredmény az, hogy sem Delors föderális álma, sem Thatcher radikális szuverenitáskoncepciója nem érvényesült, helyette a Kohl és Mitterrand elképzelései mentén létrejöv? – ismételt – kompromisszum valósult meg a föderáció és a konföderáció között. Ebb?l született meg 1992-ben az Európai Unió. Bár nem jött létre politikai integráció, és a közösség továbbra is f?leg gazdasági és pénzügyi területeken haladt az integráció útján, ám tény,

hogy bizonyos változások mégis a föderatív unió felé mutattak.

Helmut Kohl tehát, akárcsak külpolitikájának legtöbb metszetében, igyekezett megtalálni a jó kompromisszum lehet?ségét, ebben az esetben a túlzott szupranacionalizmus és a nemzetek teljes önállósága, ha tetszik: a födereralizmus és a szuverenitás között. Ha azonban mégis véleményt szeretnék mondani uniós tevékenysége és gondolatai, írásai alapján, akkor arra hajlanék, hogy ? a kései alapító atyák azon mérsékelt irányzatát követte, akik ugyan föderális berendezkedést képzeltek el az uniónak, ám a nemzetek bizonyos mérték? önállóságának és sajátosságainak meg?rzése mellett, különös tekintettel a nemzettudatra, a nemzeti büszkeségre és a kultúrára. Azonban mégis tény, hogy amikor politikai unióról és arról beszélt, hogy a közös politikák körét szélesíteni és mélyíteni kellene, akkor úgy t?nik, hogy a kulturális különböz?ségek megtartása mellett mégiscsak az egyre szorosabb unió elvét vallja, vagyis a közös politikai döntések híve, amit úgy is lefordíthatunk, hogy közelebb állt hozzá a többségi döntési elv, mint a konszenzus, illetve a tagállamok vétójoga. Úgy érzem, ezzel tartozunk az igazságnak, amikor a sine ira et studio elve alapján közelítünk nézeti mérlegeléséhez.

Ugyanakkor Kohl teljes pályafutása, a kompromisszumok iránti kiváló érzéke azt üzeni nekünk, hogy ha esetleg mai ésszel és politikai szemmel nem érthetünk is egyet elvben a politikailag egységes unió elképzelésével, abban biztosak lehetünk, hogy ? olyan politikus volt, akivel mindig és mindenkor tárgyalni lehetett a nézetkülönbségekr?l, ezeket nem kellett véka alá rejteni, s mindig megvolt a lehet?sége annak, hogy Kohl felismerjen olyan összefüggéseket, amelyek alapján akár nézeteinek megváltoztatását vagy módosítását is el lehetett képzelni.

Magyarul, amit ma látunk a brüsszeli és a tengerentúli f?sodratú politikusok részér?l, azt a kíméletlenül egyoldalú és er?szakos, diktatórikus hajlamú akaratérvényesítést, akkor bizony visszasírjuk Helmut Kohlt és az ? politikusi generációját, akikkel még lehetett tárgyalni, lehetett megértésre és empátiára számítani nekünk, közép- és kelet-európaiaknak, akiknek a problémái iránt teljes nyitottságot mutatott a legendás kancellár.

Ez az, ami els?sorban hiányzik a mai brüsszeli és atlanti politikusokból, akik már nem is igazán politikusok és államférfiak, hanem végrehajtók, hivatalnokok, láncszemek egy gépezetben, akiknek az irányítását nem választott pénzügyi és gazdasági hatalmasságok végzik a háttérb?l. Hanem a már nagyon is jól látható globális elit.

Ezzel az er?vel kell szembeszállnia a Patrióták Európáért frakciónak!

Fricz Tamás - www.magyarnemzet.hu

Ajánló